

Leonardo da Vinci

Beszámoló a szakmai gyakorlatról

Küldő iskola:

SzSzKSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi
és Könnyűipari Tagintézménye
Szeged

Fogadó iskola:

Koulukusteskus Tavastia
Hämeenlinna
Finnország

Készítette: Bodor Glória

A Leonardo da Vinci programnak köszönhetően juthattam el Finnországba, ahol 4 hetes tanulmányi időt tölthettem el.

Ahol bővíthettem gyakorlati tudásomat, az ott lévő sokféle modern gépeknek és a segítőkész tanároknak köszönhetően.

Sokféle szakmát tanulhatnak az ottani iskola tanulói, ám az idő rövidege miatt nem tudták mélyebben megmutatni nekünk ezeket.

Ehhez a Koulukuskestu Tavastia nevű létesítményhez tartozott 8 szakmai épület, egy nagy könyvtár, ebédlő és egy kollégium is.

Mindennap 8 órakor kezdődött a tanítás és legkésőbb délután 4 órakor már mehettünk is haza.

Az órákat csupán három szünettel szakították meg: két kávészünettel, ami 10 percig tartott és egy fél órás ebédszünettel.

Koulukuskestu
Tavastia

Punaportti Kollégium

Ebben a kollégiumban laktunk mi is, ami szemben volt az iskolával, ketten laktunk egy szobában, ami modern egyszerű berendezésű volt. Ehhez a helyiséghez tartozott egy kis főzőfülke és szintenként egy-egy főzőkonyha, ahol aki akart, főzhetett.

A legalsó szinten külön térítés nélkül igénybe lehetett venni a szaunát, edzőtermet, itt mindenki számára használható volt a ping-pong és, a pool asztal, bokszsásák.

A legfelső szinten egy videójátékokkal, magazinokkal, dvd-vel felszerelt helyiség volt.

Ezeken a helyeken gyűltünk össze mi is a tanulókkal, ahol idegen szavakat sajátíthattunk el egymástól, mint például:

Kiitos = köszü

Moi moi = szia

Punna = piros

Megosztották velünk, hogy melyek azok a tradicionális ételeik, amiket feltétlenül meg kell kóstolnunk, ilyen volt a Mammia, ami egy aszaltszilvás szárított húsvéti édesség, amit tejjel és cukorral fogyasztanak.

De nem csak ez a furcsa nevű édesség kedvelt országukban, hanem a Salmiakki névre hallgató medvecukor, mellyel gumicukrokat, csokikat és jégkrémeket is ízesítenek.

Ezek közül az ínycségek közül nekem csak a Karjalapiirka, vagyis a krumpolis karjalai pite ízlett. Sem a medvecukor, sem a húsvéti édességük nem tetszett, de elmondhatom legalább, hogy mindent kipróbáltam és megkóstoltam, amit csak lehetett.

Karjalapiirka

Első hét

Már a Finnországba vezető út sem volt zökkenőmentes, hiszen a budapesti repülőtérrel a viszontagságos időjárási körülményeknek köszönhetően több mint 8 órás késéssel kezdtük meg a felszállást.

Emiatt hajnali 1 órára érkeztünk meg Helsinkibe, ahol a kései érkezés ellenére is egy tanár várt minket, akit Maritanak hívtak és ő vitt el minket Hämeenlinna-ba.

Szerencsére még volt egy napunk kipihenni utunk fáradságait, és újult erővel tudtunk felfedezni az óriási iskolát, ahol sokféle szakmát tanulhatnak a diákok az arra kijelölt épületekben.

Ám egy nap pihenés után elvittek minket egy messzi hegyi túrára, ami nagyon szép és rendkívül fárasztó volt, de megérte, hiszen ilyen tiszta hegyi levegőben még sohasem volt részem.

Hét elején a varróműhely felszerelései, tanárokkal és az ott tanulókkal ismerkedtünk meg.

Furcsálltam, hogy nem vártak minket tárt karokkal a diákok, egyáltalán nem akartak minket megismerni, mint később megtudtuk, azért, mert ugyanis négy hét múlva hazamegyünk és jönnek a következő külföldi diákok, és ez már nagyon unalmas számukra.

Ez kicsit rosszul esett nekünk, de aztán egy-két nap elteltével néhány ott tanulóval szóba tudtunk elegyedni.

Ők nagyon közvetlenek és segítőkészek voltak, megmutatták az iskola legelrejtettebb zugát is.

Érdeklődtek iskolánk, képzettségünk és kultúránk felől, még néhány magyar szóra is megtanítottuk, őket, mint például a „Köszire” vagy a „Sziára”, próbáltuk a két nyelv közötti hasonlóságokat felfedezni, de a tanultaktól eltérően nem sok hasonló szavunk van.

Véleményük szerint a magyar nyelv inkább hasonlít a svéd vagy olasz nyelvhez, mint a finnhez.

Az első hét folyamán ebben a varróműhelyben készítettem el egy elég egyszerű, ámde mutatós fehér tunika felsőt, melyet az április 15-ei Ifjúsági Házban megrendezett divatbemutatón be is mutattam.

Miután befejeztem ruhadarabomat, elvittek minket tanítás után a finnek által olya kedvelt és híres **Marimekko** nagykereskedésbe, ahol találtam magunknak megfelelő ruhaanyag darabokat, melyekből a hét további részében táskákat, retikulókat készítettünk.

marimekko®

Második hét

Kintlétünk második hetén megismerkedhettünk a divatipar egy másik ágával, vagyis a kiegészítőkkel, kalapokkal, fejdíszekkel.

Számunkra ez eddig ismeretlen volt, ám most lehetőségünk nyílt próbára tenni magunkat, hogyan tudunk elsajátítani egy olyan szakmát egy hét alatt, amit a finn diákok évek óta tanulnak.

Minna, aki ebben a teremben tanított és a kalapok mesterének számít, bemutatott minket diákjainak, röviden tömören elmagyarázta a heti feladatunkat, várta, hogy kiválasszuk a megfelelő fejformát, pár szóval elmondjuk, hogy milyen díszítésű és színű kalapot szeretnénk elkészíteni.

Szerdánként Minnát egy Anita nevű fiatal lány helyettesítette, aki pár szóval elmondta, mit kell készíteni, papírokra kinyomtatta a gyártásfolyamatot, melyeket képekkel illusztrált és ezek alapján kellett dolgoznunk.

Mindannyian más formájú kalapot szeretnénk volna kreálni, ám sajnos azt mondta, ez nem lehetséges, mind a négyen egy kalapformát alakítsunk ki és csupán a díszítésben engedett szabad kezet.

Itt kisebb-nagyobb konfliktusok voltak a kalapok formáját illetően, de aztán megpróbáltuk higgadtan megbeszélni a problémákat és kihozni a legjobbat a helyzetből.

Gyorsan megformáztuk, feldíszítettük a kalap alapokat, majd 1 órás hőregztést követően, már készen is voltak a remekművek, ezek után fejdíszeket készítettünk.

Itt is csak egy alapformából indulhattunk ki, csupán csak a díszítés különböztette meg remekműveinket.

Ezt nagyon furcsának találtuk, hisz itthon nekünk azt mondták, hogy a diákokat szabadabban, lazábban kezelik, ami valahol igaz is, hiszen sokszor csak magunkra és egymásra számíthattunk, ami jó is volt meg nem is, hiszen azt készíthettük szűk kereteken belül, amit akartunk.

Ám véleményem szerint egyikünk sincs tisztában a gyártás folyamatával, így sokszor a teremben dolgozó diákok segítségére szorultunk, ha már kellemetlen volt őket megkérni, próbáltuk magunktól befejezni fejdíszjeinket.

Tüllös szalagos fejdísz

Harmadik hét

Ezt a hetünket ismételten az első heti varróműhelyben töltöttük el kollázsolással, festéssel, táska és blúz szabásmintájának elkészítésével és megvarrásával töltöttük el, tanárunk ismételten Tulja volt, aki egy rendkívül energetikus és barátságos tanárnő.

Ami szokatlan volt, hiszen a legtöbb finn távolságtartó, nem barátságos, de maguktól nem igazán kezdeményezik a beszélgetést. Az ott töltött idő alatt már jól összebarátkoztunk egy-két lánnyal, sőt még együtt is szaunáztunk velük, ami élményekben rendkívül gazdag volt.

Először is megrökönyödve szembesültünk azzal, hogy a nappal szemérmes finnek meztelenül és fesztelenül ültek és beszélgettek mellettünk.

Negyed órás relaxáció után lezuhanyoztunk, majd ismételten visszamentünk a szaunába, ahol pár perc után újból kellően felmelegedett testünk.

A lányok megkérdezték tőlünk, van –e kedvünk kiszaladni velük a havas utcára és megfürdeni a hóban, hisz náluk ez a szokás.

Hóban hempergésünk nyomai

Első megfontolásra nemet mondtam, mivel elég beteg voltam, lázam is volt a héten és kint létem alatt végig náthás voltam.

Pár perc elteltével, azonban végiggondoltam, lehet, ezáltal kiölöm szervezetemből a vírust.

Nagyon örültek a finnek, hogy végül is igent mondtunk a felkérésre, ki is szaladtunk az utcára, ahol 20 cm-es hó állt mindenütt, együtt elszámoltunk kettőig finnül (üksi=1, kaksi =2) majd belevetettük magunkat a hóba.

Felejthetetlen élmény volt, száz vagy inkább ezer tű szurkálását éreztük testünkön, ám ez nem volt elég, hangos ricsajt hallottunk a kollégium oldalánál.

Mentünk és megnéztük, kik csapnak ekkora ricsajt este 10 órakor, 30-40 majdnem meztelen finn fiút láttunk, akik kicsit ittasak és nagyon vidámak voltak, énekeltek, alsó testüket megpróbálták szemeteszsákokkal elfedni, több-kevesebb sikerrel.

Mindannyian nevetésben törtünk ki, amikor is hirtelen két fiú odaszaladt hozzánk, nagyon megijedtünk, nem tudtunk, mire számítsunk, ám kedvesek voltak.

Látták rajtunk, meg persze hallották is, hogy külföldiek vagyunk, megkérdezték, honnan jöttünk és van-e kedvünk azt üvölni, hogy **Punnaruss** (ami azt jelenti, hogy fekvőtámasz).

Háromra hangosan üvöltöttük és a fiúk pedig elkezdtek fekvőtámaszozni, nagyon vicces és emlékezetes momentum volt.

Elköszöntünk tőlük, majd visszamentük a kollégiumba, ahol egész este a történteken nevettünk és megbeszéltük a lányokkal, hogy a hátralevő időben mindig találkozzunk a szaunában.

De nem csak ez a pillanat volt emlékezetes, hanem az ezt követő pár nap, amikor is elvittek minket Forssaba, ami 100km-re található Hämeenlinnatól, ott elmentünk használtruházati boltokba és múzeumokba.

Negyedik hét

Sajnos szembesültünk azzal a ténnyel, hogy rövidesen haza kell mennünk, ami azért volt rossz, mert nagyon tetszettek számunkra a kinti modern gépek, a hatalmas iskola.

Ám szívünk mélyén már hiányoztak szeretteink és emiatt már hazamentünk volna, egyre több konfliktus alakult ki egymás között is a fáradtság miatt, de azért próbáltuk megoldani a gondokat.

E hét során a kötős- szövős műhelybe kellett vándorolnunk, ahol egy nagyon kedves angolul tökéletesen beszélő tanárnő tanított minket kötni, horgolni.

Ő volt az első pedagógus, aki megkérdezte tőlünk, mit szeretnénk készíteni, milyen anyaggal szeretnénk dolgozni, és nem szabta meg nekünk, hogy mit kötelező végrehajtanunk.

Közös megegyezés alapján a kesztyűkészítés fortélyaisal ismerkedtünk meg, ami egyesek számára nagyon könnyű volt, mások számára annál nehezebb.

Nem adtuk fel, mindent megtettünk, ami tőlünk telhető volt, sajnos a szövőszékekhez nem ülhattünk, mivel nagyon drága az alapanyag és nem tudtuk volna ennyi idő alatt befejezni a kézzel szőtt szőnyegeket.

Szürke, kötött gyapjú kesztyű

Sajnos, mindenkinek csak egy kesztyű vagy horgolt terítő készítésére volt elég az ideje, mivel elég lassan haladtunk ezzel a munkával, ujjgörcsöléssel és csuklófájdalmakkal küszködtem, de fogaimat összeszorítva végrehajtottam a magam által kitűzött feladatot.

Esténként végtagjaimat a kollégiumi edzőteremben erősítettem, ami mindenki számára ingyenes volt.

Ebben a helyiségben kicsit legalább le tudtam vezetni a felgyülemelő feszültséget, és közben megbeszéltük, megterveztük a szabadidős programjainkat.

Nagy meglepetésünkre már majdnem a hét vége fele, elvitt minket autóval Helsinkbe, ami nagyon csodálatos, ám de rendkívül fagyos volt, meg kellett küzdenünk az erős, csípős széllel és a – 23 Celsius fokkal.

Mivel drága volt a parkolódíj, így csak fél órát töltöttünk el a városközpontban, ahol a híres fedett piacot és sok kisebb üzletet tekintettünk meg.

Kalap bolt

Kerámia bolt

Főtér

Templom Helsinkiben

Másnap Marita elvitt minket két érdekes kiállításra Hämeenlinnán belül. Első helyszín egy polgárpukkasztó, modernista bemutató volt, szokatlan alkotásokkal.

A festő érzésvilágának bemutatása

Csecsemő pelenkán síelő figura

A második kiállítás egy kétszintes hangversenyterem felső szintjén volt, ahol a rajtazatra járó végzős diákok munkáit és egy olyan termet tekinthettünk meg, ahol festményeket lehet bérelni és venni.

Fából faragott gitár

Kerámia tálak

Bemutató terem

Festmény, tokterméses virágról

A kiállítások megtekintését követően Marita megvendégelt minket házában, ahol megismerhettük a családját és nagyon finom finn fasírtot készített nekünk, ami csak méretében különbözött az általunk készítettől.

Ezek után a kollégiumban összepakoltunk, bepakoltunk bőröndünkbe, ami elég fárasztó munka volt, mivel rengeteg ajándékot vettünk, én vettem a legtöbbet.

Ezért aztán meg is szenvedtem a hazacipelésével, ugyanis a 23kg-s bőröndömön kívül öt darab kézipoggyászom volt, amik együttesen 22 kg-ot nyomtak.

Társaim attól féltek, hogy majd rengeteget kell ráfizetnem a poggyászokra, avagy ott kell hagynom azokat a reptéren.

Ám pozitívan álltam hozzá a dolgokhoz és meg is lett az eredménye, hiszen nem kellett fizetnem, igaz, majdnem leszakadt a karom a sok csomagtól.

Egyik osztálytársnőnk pedig majdnem elhagyta a csomagját, de hála egy segítőkész finn fiatalembernek, semmit sem veszítettünk el.

Már csak a magyarországi vonatállomásig kellett elvinnünk rengeteg cuccunkat, ami megerőltető volt, testileg és lelkileg is kimerültünk, majdnem rosszul is lettünk, mikor a vonatra felszálltunk.

Összegzés:

Nagyon jól éreztük magunkat ez alatt a négy hét alatt, sokat fejlődött angol tudásunk, bátrabban merünk megszólalni ezen az idegen nyelven, megtanultuk leküzdeni saját korlátainkat, megpróbáltuk megoldani vitáinkat.

Szakmailag is sokat fejlődtünk, sokkalta önállóbbak és rátermettebbek vagyunk.

Felejthetetlen élményekkel gazdagodtunk, melyeket szinte minden nap újból és újból felhozunk és mindig jó kedvvel tölt el minket.

Végezetül annyit tanácsolnék a leendő kiutazóknak: Már az oda út során gondoljanak a vastag meleg ruhák bepakolására, mindig hagyjanak elegendő helyet a bőröndjükben, vagy a megengedettnél több táskával mennek haza.

Csak mosolyogjanak szépen a poggyászok átvizsgálása során és legyenek pozitívak, mivel a magabiztos szimpatikus megjelenés nagyon sokat számít.